

tegnelse naturligvis ikke er det samme som en Ægtepagt. Det vilde sikkert være rigtigt at tage under Overvejelse, om man ikke af Hensyn til de Bevisvanskeligheder, der saaledes kan opstaa, skulde kræve, at der ved et Ægteskabs Indgaaelse skulde optages en saadan Fortegnelse, og at der skulde være Adgang til at supplere den ved Indførelse i Ægtepagtsbogen, saa at man stadig havde Bevis paa rede Haand i de omtalte Tilfælde. Men denne Indførelse i Ægtepagtsbogen bør naturligvis saa til Gengæld foretages om ikke helt gratis saa dog i alt Fald ganske billigt, ellers vilde mange maaske i alt Fald afholde sig fra at faa den suppleret; var det billigt, kunde man derimod stille det Krav til Ægtefællerne, at de ogsaa skulde sørge derfor, for at sikre sig mod, at der kunde gøres Eksekution i deres Gifteeje. Lovforslaget vil i det hele medføre ikke saa faa Udgifter for Ægtefællerne, det kan føles haardt af mange ubemidlede Familier, og derfor bør Udgiften bringes saa langt ned som muligt i saa mange Tilfælde som muligt.

Kapitel X om Bosondring vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger til. I § 86 nævnes de Tilfælde, i hvilke man kan faa Bosondring, og i § 87 tilføjes, at Ægtefæller altid kan faa Bosondring, naar de er enige derom. Jeg er enig med det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti (Mathilde Hauschultz), i, at man bør gaa til ogsaa at have Adgang til Bosondring, naar den ene Ægtefælle ulovligt ophæver Samlivet. Nu bliver det ganske vist gjort gældende, at Bosondringsinstituttet kun i meget ringe Omfang er blevet brugt, og det er ogsaa muligt, at det ikke er blevet brugt i ret mange Tilfælde, men i adskillige Tilfælde er det dog blevet brugt og har virket gavnligt. Jeg vil anføre et Eksempel, som viser, at det kan være meget heldigt at have Adgang til at faa Bosondring i Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle ulovligt ophæver Samlivet. Jeg havde et Tilfælde for nogen Tid siden, hvor en Mand, der havde tjent en Del Penge under Krigen, stak af til Amerika fra sin Kone og Børnene, for Resten med en andens Kone. Han medtog hele deres Formue og havde oven i Købet under et urigtigt Paaskud faaet Hustruens Tilladelse til at sælge Møblerne. Han tog saaledes alt med sig, hvad de ejede — det var et Par Hundrede Tusinde Kroner, det drejede sig om — og lod Hustruen sidde tilbage med Børnene, bogstavelig talt blottet for Subsistensmid-

ler. Det lykkedes ved Hjælp af Bosondringsinstituttet at skaffe hende sin Ret, idet vi ved Hjælp af Overøvrigheden hurtigt fik et Bosondringsdekret udstedt, og da Manden ikke havde taget rede Penge med sig, men købt en Check paa en herværende Bank, lykkedes det derved at forhindre, at Manden fik Pengene udbetalt i Amerika, hvorved man skaffede Hustruen den Halvdel af Formuen, der med Rette tilkom hende, idet de levede i sædvanligt Formuefællesskab. Nu vil jeg ikke helt benægte, at der maaske ogsaa efter Reglerne i § 86 kunde faas Bosondring i et saadant Tilfælde, men utvivlsomt forekommer det mig ikke, og jeg kan ikke indse, at det skulde kunne gøre nogen Skade, om man gav Ret til Bosondring i Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle ulovligt ophævede Samlivet. I Forhold som det, jeg her har nævnt, vilde det være praktisk at have den klare Regel, idet det her var ganske utvivlsomt, at han ulovligt havde ophævet Samlivet; derved lykkedes det at komme Hustruen til Hjælp.

Reglerne om Separation og Skilsmisse i Kapitel XII kan jeg ligeledes tiltræde som Helhed. De er fyldestgørende og tilfredsstillende og raader Bod paa de uheldige Forhold, der i Øjeblikket er knyttede til Separation og Skilsmisse. Jeg synes ogsaa, at Kapitlet paa en særdeles god Maade skelner mellem, hvad der kan ske ved Bevilling, og hvad der skal kræves Dom til. Ved Bevilling kan der gives Separation i de Tilfælde, hvor Ægtefællerne baade er enige om at søge Separation og Skilsmisse og enige om Vilkaarene. Saa foreligger Forholdene klart, og saa er det ganske rimeligt, at Ægtefællerne har den nemme og diskrete Adgang til at faa Ægteskabet opløst, som hjemles ved Bevilling. Derimod foreskrives det, at naar Ægtefællerne ikke er enige eller ikke enige om Vilkaarene, saa skal de gaa til Domstolene, og der skal saa de Oplysninger tilvejebringes, som er nødvendige, for at Domstolene kan skønne om, hvorvidt Separation eller Skilsmisse skal gives. For mit rent personlige Vedkommende kunde jeg godt tænke mig, at man gik lidt videre i Retning af, at saadanne Bevillinger kunde gives gennem Ministeriet. Det kan ikke nægtes, at det i al Almindelighed betegner en hurtigere og diskretere og navnlig en billigere Fremgangsmaade, og dette sidste har ikke ringe Betydning for hele den store Arbejderklasse. Hvis de skal til Domstolene for at faa de